

Posudek bakalářské práce

Protagonista v cykle I romanzi della Rosa Gabriela D'Annunzia,

kteřou předložila Daniela Richterová,

ÚRS FFUK v Praze, únor 2015

Studentka Daniela Richterová ve své bakalářské práci sleduje způsoby a proměny uchopení hlavního hrdiny v románovém cyklu italského dekadentního autora Gabriela D'Annunzia. Práce ryze komparativního charakteru zdařilým způsobem analyzuje literární postavy jednotlivých románů, přičemž nepřestává vzájemně konfrontovat jejich společné rysy, které mohou deklarovat D'Annunziův tvůrčí plán ideově propojeného prozaického cyklu. Vedle této vlastní interpretační části, jež tvoří jádro práce, však autorka mapuje rovněž společenský a historický kontext vzniku děl i celé D'Annunziovy tvorby, správně poukazuje na četné inspirační zdroje v Nietzschevě filosofii nadčlověka i vliv předchozí italské románové produkce (např. snahu o navázání na nedokončený cyklus Vergův). Především pak všechny zkoumané protagonisty nazírá optikou životního postoje „inettitudine“, který je tradičně vlastní modernistickým románovým hrdinům a který vystihuje neschopnost člověka zhostit se aktivně a plnohodnotně své životní role.

V úvodní části představuje autorka nejprve D'Annunziovu osobnost, což je v tomto případě zcela namístě, neboť, jak známo, D'Annunziovo okázalé pozérství a pečlivě pěstovaná stylizace a sebe prezentace jsou neoddělitelnou součástí jeho uměleckého projevu. Následuje stručný a věcný nástin ostatní autorovy tvorby, v jejímž rámci zaujímají právě romány různé zásadní postavení.

Hlavní část práce se pak postupně soustřeďuje na postavu Andrey Sperelliho z románu *Il piacere*, Tullia Hermila z románu *L'innocente* a Giorgia Aurispy z *Trionfo della morte*. Protagonisté jsou podrobeni srovnání s konceptem nadčlověka (jemuž, jak autorka podotýká, nemohou v těchto ranějších D'Annunziových románech ještě dostát, ač se mu Giorgio Aurispa již přibližuje), zároveň je však při tomto kritickém pohledu odhalována jejich osobnostní deformace či neúplnost – ve všech případech pak ostatní postavy představují jakousi komplementární protiváhu k jejich osobnosti a postojům (viz duchovně založený Aurispa a jeho živočišná, vitální přítelkyně Ippolita nebo morálně zhýralý, sobecký Tullio a jeho „sesterský“ se obětující manželka). Lze si možná klást

otázku, zda inspiraci pro tento výrazný dualistický tvůrčí postup, který se promítá i do ostatních rovin románů (např. v rovině prostoru – zkažené, destruktivní město versus uklidňující, ochraňující a léčivý venkov), hledat pouze u Nietzscheho a jeho dionýského a apollinského principu pojetí bytí, nebo je možno ji chápat také jako kulturní odkaz milánské scapigliatury.

Ve finální kapitole pak autorka shrnuje a propojuje své interpretační závěry, z nichž jednoznačně vyznívá především osobnostní dezintegrace protagonistů, jejich prázdnota a neschopnost autentického prožívání, což je sblíží s postavami typu *inetto*. V souvislosti s analýzou zmíněných postav jsou také problematizovány a akcentovány některé motivy, jež jsou s nimi úzce spojeny, např. estétství jako životní program, dandysmus a hodnota umění obecně, tvůrčí síla individua a jeho morální bariéry, téma smrti, krásy, sexuality apod.

Práci Daniely Richterové považuji za velmi zdařilou a pečlivě zpracovanou, s množstvím cenných postřehů opřených o kvalitní práci se sekundární literaturou, vřele proto doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou výborně.

V Praze dne 4. února 2015

Mgr. Olga Čaplyginová
oponentka